

Een woord bij het ontvangen van het Kairos-document

Van harte sluit ik mij aan bij wat dominee Plaisier zo-even heeft gezegd en ook voor oud-katholieken geldt, dat een woord van medechristenen niet ongehoord mag en kan blijven. Hun lijden raakt ons allen en gaat ons allen aan. Het onrecht dat hun wordt aangedaan zou nog vergroot worden als wij doof zouden blijven voor de schreeuw uit hun hart.

Daarmee ontken ik geenszins dat ook aan de kant van Israël geleden wordt, dat ook daar kinderen en volwassenen in angst leven en ontbering kennen en ook hun lijden is terug te voeren tot hetzelfde kwalijke vijanddenken. Wie verspreidt eigenlijk de mening dat Palestijnen en Israëli's vijanden zouden zijn van elkaar? Dat in 'Het woord van waarheid' gepleit wordt voor educatieve initiatieven is van groot belang. Alleen als mensen leren met elkaar om te gaan zullen ze zich er van bewust worden dat ze op de eerste plaats medemensen zijn van elkaar en dat racisme en antisemitisme symptomen van angst zijn. Op angst wordt echter geen vrede gebouwd.

Vrede bouwen: daar gaat het om en daarvoor leg je de basis door elkaar in de ogen te kijken. Alle initiatieven die dat bevorderen dragen bij aan de verzoening tussen individuen en volkeren en verwijzen daarmee naar de basis van het kerk-zijn zelf. De verzoening die we in de kerk beleven is het zaad van het Koninkrijk dat een omkering van de gebruikelijke waardenschaal inhoudt. Gods Koninkrijk begint bij de armen en de kleinen, de rouwenden, de barmhartigen, de zuiveren, de vervolgd en de vredelievenden, om het met de Zaligsprekingen te zeggen.

Vrede bouwen: de politiek moet de weg banen om vertrouwen mogelijk te maken. Daarvoor zijn politici nodig die het volk naar rechtvaardigheid richten en de verdrukten recht verschaffen, zoals Psalm 72 ons voorhoudt. De internationale gemeenschap verschaft aan politici een kader waardoor ze zich kunnen bevrijden van het kortzichtig eigenbelang waarvoor belangengroeperingen nu eenmaal opkomen. De internationale gemeenschap kan hen daarbij de aangewezen context bieden waarin het mogelijk om ook elkaar als mens en medemens te ervaren.

Dit 'woord van waarheid' is het waard om gelezen en bestudeerd te worden. Het is namelijk de echo van de liefde van medechristenen die door reflectie en gebed heen, zoeken naar wegen tot verzoening. Dat wij het hier in ontvangst nemen is dan ook een teken van christelijke solidariteit met allen die onder het onrecht van het conflict in het Midden Oosten te lijden hebben, tot welke partij zij dan ook behoren. Er is geen onderscheid tussen hen die lijden: allen zonder onderscheid, tot welke religie, ras of land ze ook behoren, dragen het beeld van de lijdende dienaar, die om de zonden van de mensen omgebracht werd. Want dat vrede vooralsnog onmogelijk is gebleken, is inderdaad een zonde die ons allen tekent.

Christenen hebben de verantwoordelijkheid om voor deze zonde schuld te belijden en daarbij concrete wegen te zoeken om de vrede dichterbij te brengen. Of zoals de kerkleiders uit Jeruzalem het in hun kerstboodschap dit jaar zeggen: 'Kerstmis moet ons zeker eraan herinneren dat we niet alleen voor vrede moeten bidden, maar dat we alles eraan moeten doen om deze ook te bereiken. Jezus was nooit bang om machthebbers een spiegel voor te houden waardoor zich uitgedaagd wisten. Wij kunnen het niet maken onszelf kinderen van God te noemen terwijl we dit voorbeeld van de Heer niet zouden willen volgen.'

Dat concrete zoeken naar vrede, midden de ambiguïteit van een angstige en bedreigende werkelijkheid, maakt dit 'woord van waarheid' tot een uitgestoken hand naar allen die naar verzoening streven.

+ Dr. Joris Vercammen,

Oud-katholiek aartsbisschop van Utrecht.
22 december 2009

Een woord bij het ontvangen van het Kairos-document

Van harte sluit ik mij aan bij wat dominee Plaisier zo-even heeft gezegd en ook voor oud-katholieken geldt, dat een woord van medechristenen niet ongehoord mag en kan blijven. Hun lijden raakt ons allen en gaat ons allen aan. Het onrecht dat hun wordt aangedaan zou nog vergroot worden als wij doof zouden blijven voor de schreeuw uit hun hart.

Daarmee ontken ik geenszins dat ook aan de kant van Israël geleden wordt, dat ook daar kinderen en volwassenen in angst leven en ontbering kennen en ook hun lijden is terug te voeren tot hetzelfde kwalijke vijanddenken. Wie verspreidt eigenlijk de mening dat Palestijnen en Israëli's vijanden zouden zijn van elkaar? Dat in 'Het woord van waarheid' gepleit wordt voor educatieve initiatieven is van groot belang. Alleen als mensen leren met elkaar om te gaan zullen ze zich er van bewust worden dat ze op de eerste plaats medemens zijn van elkaar en dat racisme en antisemitisme symptomen van angst zijn. Op angst wordt echter geen vrede gebouwd.

Vrede bouwen: daar gaat het om en daarvoor leg je de basis door elkaar in de ogen te kijken. Alle initiatieven die dat bevorderen dragen bij aan de verzoening tussen individuen en volkeren en verwijzen daarmee naar de basis van het kerk-zijn zelf. De verzoening die we in de kerk beleven is het zaad van het Koninkrijk dat een omkering van de gebruikelijke waardenschaal inhoudt. Gods Koninkrijk begint bij de armen en de kleinen, de rouwenden, de barmhartigen, de zuiveren, de vervolgd en de vredelievenden, om het met de Zaligsprekingen te zeggen.

Vrede bouwen: de politiek moet de weg banen om vertrouwen mogelijk te maken. Daarvoor zijn politici nodig die het volk naar rechtvaardigheid richten en de verdrukten recht verschaffen, zoals Psalm 72 ons voorhoudt. De internationale gemeenschap verschaft aan politici een kader waardoor ze zich kunnen bevrijden van het kortzichtig eigenbelang waarvoor belangengroeperingen nu eenmaal opkomen. De internationale gemeenschap kan hen daarbij de aangewezen context bieden waarin het mogelijk om ook elkaar als mens en medemens te ervaren.

Dit 'woord van waarheid' is het waard om gelezen en bestudeerd te worden. Het is namelijk de echo van de liefde van medechristenen die door reflectie en gebed heen, zoeken naar wegen tot verzoening. Dat wij het hier in ontvangst nemen is dan ook een teken van christelijke solidariteit met allen die onder het onrecht van het conflict in het Midden Oosten te lijden hebben, tot welke partij zij dan ook behoren. Er is geen onderscheid tussen hen die lijden: allen zonder onderscheid, tot welke religie, ras of land ze ook behoren, dragen het beeld van de lijdende dienaar, die om de zonden van de mensen omgebracht werd. Want dat vrede vooralsnog onmogelijk is gebleken, is inderdaad een zonde die ons allen tekent.

Christenen hebben de verantwoordelijkheid om voor deze zonde schuld te belijden en daarbij concrete wegen te zoeken om de vrede dichterbij te brengen. Of zoals de kerkleiders uit Jeruzalem het in hun kerstboodschap dit jaar zeggen: 'Kerstmis moet ons zeker eraan herinneren dat we niet alleen voor vrede moeten bidden, maar dat we alles eraan moeten doen om deze ook te bereiken. Jezus was nooit bang om machthebbers een spiegel voor te houden waardoor zich uitgedaagd wisten. Wij kunnen het niet maken onszelf kinderen van God te noemen terwijl we dit voorbeeld van de Heer niet zouden willen volgen.'

Dat concrete zoeken naar vrede, midden de ambiguïteit van een angstige en bedreigende werkelijkheid, maakt dit 'woord van waarheid' tot een uitgestoken hand naar allen die naar verzoening streven.

+ Dr. Joris Vercammen,

Oud-katholiek aartsbisschop van Utrecht.
22 december 2009